

"Hùm Xám, hãy nhớ con là
khuyển truyền kí ức.

Hãy luôn khám phá sức mạnh
của bản thân và mở rộng
giới hạn của mình..."

Thần khuyến đại tướng quân

Đất Bằng Lãng, thế kỉ 18.

Không gian bốn bề yên lặng, bỗng vang lên những tiếng kêu lạ phía sau lũy tre. Vừa như tiếng thân tre cọ vào nhau theo nhịp gió lay, lại giống giống tiếng chim hót, mà cũng không phải, như thể chuột kêu. Bốn khuyến binh dàn hàng che chắn cho vị chủ nhân đang nấu mình trước sự truy đuổi của kẻ thù và đóng tai nghe ngóng. Vẻ mặt hết sức khẩn trương, căng thẳng.

Rất nhanh, chỉ huy khuyến đã phát hiện được nơi phát ra tiếng kêu. Từ trong hang, phía bụi rậm chỉ cách vài bước chân là cả chục chú rái cá đang sợ hãi vì những kẻ đột nhập. Cùng lúc đó, dưới chân dốc, bầy chó Ngao cũng đã đánh hơi được. Chúng lập tức tỏa ra bốn phía

tạo thế gọng kìm, đưa quân từ từ tiến lên. Vòng vây mỗi lúc một siết chặt. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đại khuyến quyết định dùng chính tiếng kêu của bầy rái cá đánh lạc hướng đội quân đang cách đó chỉ còn khoảng vài chục mét.

Ba quân khuyến còn lại nhận tín hiệu, phối hợp nhịp nhàng. Bốn khuyến binh vừa khống chế vừa xua đàn rái cá ra khỏi hang, nương theo đường nước ngầm chạy ra ngoài. Tiếng kêu hoảng loạn mỗi lúc một lớn của bầy rái cá đã phát huy hiệu quả. Nhờ vậy mà đánh lạc hướng được bầy chó Ngao và mục tiêu truy lùng hướng về đường đi của đàn rái cá. Với sự thông minh, quyết đoán, các khuyến binh đã chuyển nguy thành an, giải vây cho chủ.

Một lần khác, cũng chính những quân khuyển này đã chống đỡ và mở đường máu khi tính mạng của chủ nhân treo đầu ngọn giáo. Các đại khuyển can trường, trung dũng ấy cũng không hề biết mình đang cứu mạng thiên tử - người sau đó sẽ lên ngôi hoàng đế. Các khuyển binh đã bôn tẩu theo chủ nhân từ vùng đồng bằng đến miền núi cao, vào sinh ra tử, chiến đấu và bảo vệ chủ bằng sự thông minh và lòng trung thành tuyệt đối. Sau khi nhà vua lên ngôi, đã phong cho tứ đại khuyển binh danh hiệu “Cứu khổn phò nguy Tá quốc huân thần Thần khuyển đại tướng quân”. Sau khi các thần khuyển qua đời, nhà vua đã cho an táng và lập miếu thờ trọng thể¹.

... Tôi như thấy mình đang đứng ở đó. Như thấy bốn tượng đài sừng sững đầy uy lực vẫn trường tồn qua thời gian - dấu ngôi miếu trải qua bãi bể nương dâu đã hoang tàn và không còn dấu chân người. Như nghe cả tiếng gọi của những Khuyển thần đại tướng quân vang vọng bên tai:

(1) Sách Nguyễn Phúc tộc đế phả tường giải đồ có ghi chép về việc bốn chú chó Phú Quốc từng cứu vua Gia Long vào thế kỉ 18. Sau khi lên ngôi, các khuyển binh được nhà vua sắc phong trang trọng.

“Này Hùm Xám đảo Thiêng, hãy đến đây!”

Như có ai đó kéo chân tôi đi giữa những tiếng triệu hồi từ trong u hoặc. Những bức tượng tứ đại khuyển binh rùng rùng chuyển động, đảo xoáy liên hồi trước mắt tôi. Rồi họ cùng nâng tôi lên không trung, bay vòng qua lũy tre xanh chìm trong khói sương bàng lảng. Họ như là tôi mà như tôi cũng đang là họ. Trên thân mỗi khuyển binh là những dấu triện đỏ khắc chữ Khai - Quốc - Công - Thần.

Và trên thân tôi, bỗng hiện lên rõ ràng nơi lồng ngực một dấu triện đỏ chói lọi của vương triều: Mệnh.

CHƯƠNG 1

Bạn mới

Anh Hải đã kết thúc câu chuyện rồi mà đầu óc tôi như vẫn còn chìm đắm trong màn khói sương, với những hình dung mơ hồ về đồng loại cách xa mình hàng thế kỉ.

Anh Hải là anh họ của anh Cảnh và chị Mưa, mới về đảo chơi mà đã làm cho chúng tôi mê mẩn. Anh có cả một bộ chuyện hay ho, hấp dẫn hết sức. Như hôm đầu, vừa thấy Đốm là anh đã kể ngay câu chuyện *101 chú chó đốm*². Đốm bất ngờ lắm, nó nghe say mê và nhớ không

(2) Tác phẩm dành cho thiếu nhi của nhà văn Dodie Smith xuất bản năm 1956. Đến năm 1961 hãng Walt Disney ra mắt phim hoạt hình.

sót một chi tiết nào. Trước giờ, Đốm luôn mang nhiều ưu tư, thắc mắc về giống loài chấm bi của nó, nay được nghe chuyện về chó đốm Pongo, nó mê đắm. Đốm còn tranh cả phần của em Rác là được nằm gọn trong lòng anh Hải để nghe kể chuyện, dù nó to xác, dài ngoẵng.

Đó là một câu chuyện phiêu lưu vừa hài hước vừa cảm động. Chó cha Pongo đã cùng mẹ đốm Perdita giải cứu những đứa con bị bắt cóc. Trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy sinh tử, cuối cùng Pongo cứu được các con, đồng thời giải thoát cho tám mươi tư chú chó đốm khác suýt bị lấy lông làm áo khoác.

Đốm tâm đắc lắm, cả ngày hôm sau, đi đâu gặp loài nào nó cũng tự hào kể về hành trình quả cảm của Pongo.

- Cha tớ chắc cũng ngầu như thế ha Hùm Xám? - Đốm vu vơ hỏi, lúc ngồi soi bóng nhìn bộ lông đặc biệt của mình bên bờ nước.

Tôi gật đầu liền. Dù không biết cha Đốm thế nào, tôi thật sự không nỡ phủ nhận:

- Cha cậu chắc chắn sẽ rất tự hào về cậu, thi sĩ Đốm Chấm Bi của đảo Thiêng.

Đốm chớp chớp mắt, cảm động. Tôi cảm nhận sâu trong tâm tư Đốm là nỗi nhớ mẹ cha,

bầy đàn, nguồn cội. Bao lâu nay, dù sống hòa thuận cùng muôn loài trên đảo, nhưng Đốm không có cộng đồng chấm bi của mình. Mà hình như tôi cũng vậy. Từ ngày mẹ mất, tôi cũng trở thành chú chó mồ côi, may mắn là được sống trong tình yêu thương của bác Giác, bác Dừa Nước và nhà mèo gà ngỗng vịt ở đất này.

Trước đây, khi ưu tư tôi thường bộc bạch tâm tình với bác Giác. Nhưng bác đã đi gặp các cụ Đước, cụ Mắm, cụ Muối từ cuối mùa Thu trước. Bác chỉ kịp tham gia với chúng tôi kì Hội Nghị Muôn Loài đầu tiên và mỉm cười mãn nguyện khi nghe tôi kể về lễ hội bên sông.

Nhưng tôi không nói cho Đốm biết những suy nghĩ trong đầu, chỉ cùng cậu ngồi lặng yên nhìn đàn cò trắng bay về phía khúc quanh của dòng sông. Còn Đốm từ buổi ấy thì trốn biệt, cuộn tròn trong gầm giường. Bi Béo rủ chơi đâu cũng không đi. Đốm nói muốn yên tĩnh để làm thơ tặng Pongo. Còn tôi và Rác thì vẫn quần chân anh Hải nghe kể chuyện. Thị Mướp thì thoảng ghé vô. Thị mang bầu sắp sanh rồi, dáng đi đã ì ạch khó nhọc lắm. Nhưng thị bảo mấy chuyện hay ho như vậy ráng nghe mai mốt còn